

LL TRES PE DUDES

14 RELATS QUE SORPRENEN
14 LLETRES QUE FALTEN



STONBERG
EDITORIAL

JUANJO
FERNÁNDEZ
SOLA

LL TRES PE DUDES

14 RELATS QUE SORPRENEN
14 LLETRES QUE FALTEN

**JUANJO
FERNÁNDEZ
SOLA**



STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: novembre de 2025

© Juanjo Fernández Sola

www.juanjofernandez.com

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes 636 – 08007 Barcelona

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Disseny de la coberta: Juanjo Fernández Sola

Il·lustracions de la coberta i interiors: Juanjo Fernández Sola

Producció: Stonberg Editorial

Maquetació: Jara Villanueva Peñas

ISBN: 979-13-990994-2-3

DIPÒSIT LEGAL: B 21042-2025

Cap part d'aquesta publicació,

inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,

emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,

ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,

de gravació o de fotocòpia

sense permís previ de la marca editorial.

*A tots els familiars
que teniu persones estimades
a l'hospital i passeu hores i hores
prop seu.*

*Escriure aquests microrelats
em va ajudar a mi.*

*Espero que llegir-los
us ajudi també a vosaltres.*

Una abraçada!



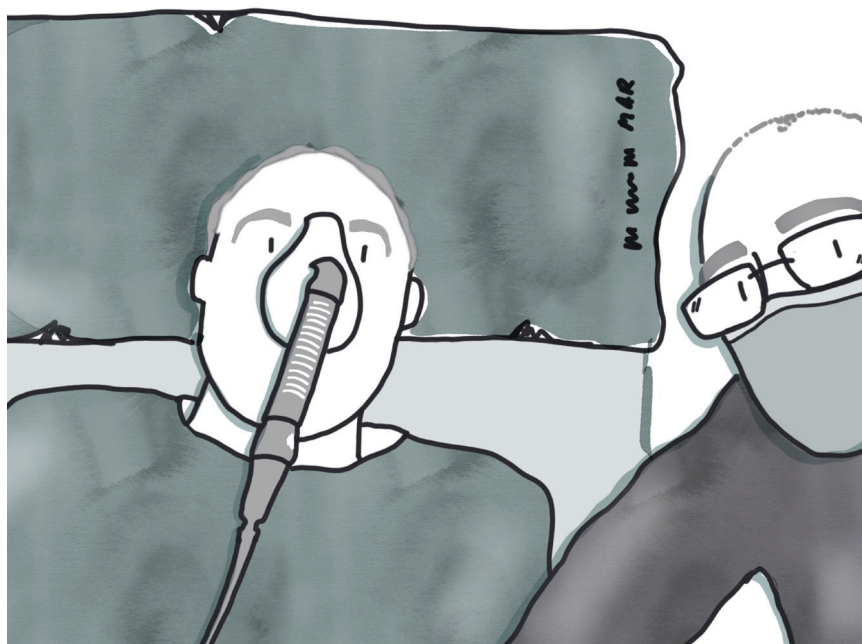
**UN LLIBRE QUE ES VIU,
ES LLEGEIX
I ES JUGA**

Aquest és un llibre
que ES VIU, ES LLEGEIX,
i ES JUGA:

- si LLEGIU **“Les nits més llargues, els relats més curts”**, VIUREU el relat d’una experiència vital: la meva a l’Hospital del Mar vetllant el meu pare malalt. Una experiència amb la qual estic segur que molts empatitzareu!
- si LLEGIU **“Els 14 microrelats”**, gaudireu d’una breu però intensa estada en 14 micromons amb 14 microhistòries, sempre amb un final... inquietant?, sorprenent?, desafiant?, divertit?
- si voleu JUGAR, sapigueu que a cada un dels microrelats NO he fet servir —com a mínim— una lletra específica, una d’aquestes 14:
A C D E F I L M O P S T U
Quan us hagueu deixat endur per la màgia del relat, us suggereixo que intenteu descobrir quina és la lletra que falta. I llavors, podeu anar a l’apartat següent a comprovar si heu encertat... o podeu girar full i continuar deixant-vos fascinar per un relat més!
- si LLEGIU **“Lletres retrobades”** podreu recuperar les Lletres Perdudes en 14 capítols, perquè els meus alter ego dibuixats les duen a la mà, i l’última lletra de cada capítol és la lletra perduda; i a més, VIUREU una nova experiència sobre la creativitat, i sabreu com funciona el meu cervell eclèctic.

A punt?

Doncs ja podeu passar la pàgina...



**LES NITS MÉS LLARGUES,
ELS RELATS MÉS CURTS**

El meu pare s'estava morint.

A veure, no immediatament, perquè no sabíem quan passaria (espòiler: va ser al cap d'un mes, l'octubre de 2022) però s'estava morint.

Després d'una estada a la distopia d'urgències (una de tantes estades), ens va tocar la lota d'un llit a planta, amb cadira per a l'acompanyant (els veterans d'acompanyar malalts ja sabeu que la disponibilitat de bons seients no està mai garantida) i (es veu que vam encertar el número complementari de la lota) dels dos llits de l'habitació, el del meu pare era el que donava a les finestres, amb vista al litoral de Barcelona des d'una alçada considerable.

Tot i la insistència familiar perquè no s'hi passés tot el dia, la meva mare hi estava fent guàrdia amorosament... tot el dia, des de les 8 del matí fins a les 8 del vespre, que marxava a casa a mig reposar tant com pogués.

Jo tenia les nits.

Nits d'hores comptades, però que es feien eternes. Sabeu allò d'“*elevat a n, quan n tendeix a infinit*”? Doncs allò.

I amb el plus de la mascareta, és clar.

Van ser nits de primeres vegades:

La primera vegada que ets conscient de la impotència de no poder calmar el dolor que fa gemegar i cridar el teu pare.

La primera vegada que et planteges que algú que estimes potser estaria millor mort, i et sents un miserable, no ja de pensar-ho, sinó de desitjar-ho.

La primera vegada que el teu pare et mira i no et reconeix.

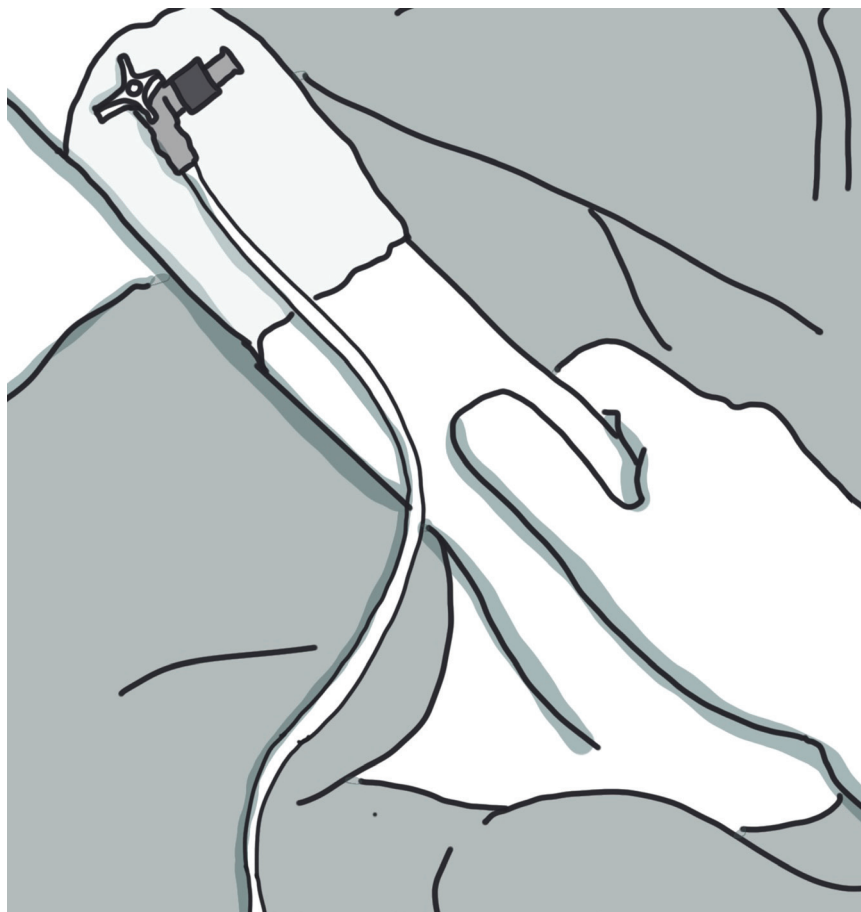
La primera vegada que t'adones de fins a quin punt el teu pare ha patit pels diners, i com, en el deliri de la infecció i la demència sortia tota la preocupació, irracional i inconsolable (“Y todo esto, ¿cómo lo vamos a pagar?” “Dime, ¿qué tengo que hacer?” “Tú me vas a ayudar, ¿verdad?”).

La primera vegada que penses com és possible que, fins al capdamunt d'analgèsics i antibiòtics, continués despert, traient-se l'oxigen (les punyeteres “ulleretes”), movent el braç amb la via com si fos Indiana Jones amb el fuet, i preguntant les mateixes coses n vegades (sí, quan n tendeix a infinit).

I jo, a la cadira que ens havia tocat a la loto-hospital, mig assegut mig incorporat (recol·loca-li les punyeteres “ulleretes”, tapa'l i destapa'l amb el llençol, subjecta-li el braç ni fort ni flux, torna-hi amb les “ulleretes”, digues-li que parli més flux,

que ja és de nit...), somiant amb la possibilitat de somiar (perquè això voldria dir que havia pogut encadenar una estoneta de tranquil·litat i de son), desitjant, sobretot, que es fes de dia, que es fes DE DIA, QUE ES FES DE DIA!

Més d'una vegada he publicat una foto molt xula del sol en el cel de Sitges, amb aquella frase de *“No hi ha nit tan fosca que no la segueixi un nou dia”...*



però aquella setmana vaig pensar sovint que igual no es faria mai de dia, i que estaríem condemnats el meu pare i jo, ell condemnat a patir i jo condemnat a patir amb ell, per sempre (com un cercle cutre de l'infern de Dante, vaja).

Tant és així que, a través de la finestra, feia fotos de la nit, i de quan deixava de ser tant de nit, i començava a aparèixer un punt taronja a l'horitzó, i sortia el sol que marcava la meva llibertat plena de culpa de sentir-me tan lliure.

Fotos amb el mòbil perquè, sí, tenia el meu iPhone, i el meu iPad... i tot s'anava a fer iPunyetes perquè —us ho juro— no hi havia més de deu minuts seguits d'iPau per fer-los servir.

Però heus ací que, en una de les escasses llambregades que podia fer a Twitter... pam!, em vaig trobar amb una proposta: escriure un microrelat inspirant-me en una imatge que acompanyava el text, sense superar l'extensió d'un tuit... i sense fer servir una lletra concreta!

Tot continuava igual (ulleretes, llençols, mascareta, seient incòmode, gemecs, crits, nit fosca...) però, si més no, jo tenia una altra cosa en què pensar... i podia ser a l'hospital i, al mateix temps, en una selva amb una planta invasora, en un ascensor en caiguda lliure, en un cementiri inquiet, amb un drac xerraire o una sirena dentelluda... i posant a



prova la meua capacitat de concisió —que ja veieu en aquesta introducció que és més aviat escassa— i el meu vocabulari.

Els lectors més vintage potser recordareu el concurs “Si lo sé no vengo” (mireu si és antic que el presentava en Jordi Hurtado... quan era jove!). Els concursants feien proves “físiques” i mentre les feien, de sobte se sentia una veu que deia “*¡Atención, pregunta!*”, i havien de respondre a qüestions de cultura general sense deixar de fer la prova. Doncs

pensar en els microrelats era el meu “*¡Atención, pregunta!*”.

El cas és que els microrelats, amb totes les seves etiquetes, eren repiulats, i fins i tot comentats elogiosament per la promotora de la iniciativa, la Teresa Saborit.

La Teresa és una dona valenta i emprenedora, escriptora (perquè va decidir guanyar-se la vida amb les lletres!) i especialista en gamificació de projectes literaris. Fundadora de “La Llibreta Vermella” i “VullEscriure.cat”. Precisament aquella Marató d’Escriptura era per promocionar el “Vull Escriure” 2022-23.

Per Sant Jordi de 2025 vaig poder-li agrair personalment a la Teresa Saborit aquella iniciativa. Escriure amb tres condicionants (a partir d’una imatge, menys de 280 caràcters, sense utilitzar una lletra concreta) no va salvar ni la vida del meu pare ni la meva, però va fer la meva més passadora aquells dies... i de retruc, la del meu pare també, segur.

Escric això al meu estudi, i tinc davant una foto on sortim tots dos, el meu pare i jo, amb gorres i bufandes que ens van portar els Reis. Ja estava malalt llavors, i no era capaç de gaudir de les coses que tant li havien agradat: mirar i netejar les monedes de plata de la seva col·lecció, escoltar

música (clàssics populars, cors d'òpera, Glenn Miller...), llegir el diari, fer sudokus, escoltar la ràdio al matí...

El meu pare no era un home instruït, però tenia molta cultura general (no és un concepte molt apreciat ara, però ell en tenia, ja em podeu creure), i molt bona memòria. Li agradaven les frases fetes i els refranys, i els feia servir. Mare de Déu, si els feia servir!

Per això crec que li agradaria aquest llibre, perquè compleix dues de les màximes que més li vaig sentir dir:

*“Una imagen
vale más
que mil palabras.”*

*“Lo bueno,
si breve,
dos veces bueno.”*

Doncs això.

